אמיתי ושיקרי

היו פעם שני אחים, לאחד קראו אמיתי לשני שיקרי. אמיתי היה תמיד ישר וטוב אך שיקרי היה מלא תעלולים גרועים ואיש לא רצה להאמין בדבריו. אמם הייתה אלמנה עניה וכאשר הם בגרו החליטה לשלוח אותם מהבית, כדי שיתפרנסו בעצמם. לכל אחד הכינה תרמיל עם קצת אוכל לדרך וכך הם הלכו.

הם הלכו עד הערב והתיישבו לנוח בקצה יער. הם הוציאו את תרמיליהם כי היו רעבים אחרי יום ארוך וחשבו לסעוד את לבם.

"אני מציע" אמר שיקרי "שנאכל תחילה מהתרמיל שלך, כל זמן שיש בו משהו, ואחר כך נעבור אל התרמיל שלי."

אמיתי הסכים לכך והם התחילו לאכול, אלא ששיקרי לקח תמיד את האוכל הטוב והתמלא בו, ולאחיו השאיר רק פרורים ושאריות. גם למחרת אכלו בדרך מהתרמיל של אמיתי עד שלא נשאר בו דבר. כך הלכו עד הערב ואז התיישבו שוב לנוח. אמיתי רצה לאכול עכשיו מתרמילו של אחיו אך זה אמר "לא, זה האוכל שלי ויש לי רק מספיק בשביל עצמי."

"אבל הרי אכלנו מהתרמיל שלי עד שהתרוקן לגמרי" אמר אמיתי.

"אכן כך" ענה שיקרי "אבל אם אתה טיפש כזה ונותן לאחרים לאכול מהאוכל שלך, לא תהיה לך ברירה אלא להישאר עכשיו רעב."

"אכן" אמר אמיתי "אתה שיקרי בשמך ושיקרי באופי שלך. כזה היית תמיד וכזה תישאר."

כששיקרי שמע זאת התרגז מאוד, התנפל על אחיו והוציא את עיניו מהארובות "עכשיו תוכל לראות איזה הם האנשים האמיתיים ואיזה שיקריים, אתה, בחור עיוור!" ובמילים אלה עזב את אחיו והלך לדרכו.

אמיתי מסכן! הוא הלך ביער וגשש את דרכו בין העצים. עיוור ולבד לא ידע לאיזה כוון ללכת אך בסוף הגיע לגזע עץ עבה של דולב. הוא פחד מחיות הטרף ולכן החליט לטפס על העץ וכך לעבור את הלילה. "כשהציפורים יתחילו לשיר" אמר לעצמו "אדע שכבר בוקר,

ואוכל להמשיך לגשש את דרכי הלאה."
כשכך ישב בין הענפים שמע פתאום שבא מישהו ומתיישב תחת העץ, ואחריו באו עוד אחרים. מהרעשים שהקימו הבין שאלה הם ברוין הדוב, אפוררגל הזאב, ערמומנעל השועל וארוכאוזן הארנב, שהתכנסו למסיבת חג של ג'ון הקדוש. הם התחילו לאכול, לשתות ולשמוח וכשגמרו לאכול התחילו לרכל. בסוף אמר השועל "אולי כל אחד מאתנו יספר סיפור קצר?" אחרים החליטו שזה רעיון טוב והדוב התחיל, כי הוא היה הגדול שבחבורה.
"למלך אנגליה" סיפר ברוין "יש ראייה חלשה כל כך שאינו יכול לראות אפילו מטר לפניו. אבל אילו היה בא לעץ הדולב הזה, כשעוד טל מונח על העלים, והיה מורח קצת טל על עיניו, ראייתו הייתה חוזרת אליו."
"אכן כך" אמר אפוררגל "למלך אנגליה גם בת אילמת וחרשת, אך אילו ידעה מה אני יודע, הייתה מבריאה מיד. בפעם האחרונה כשקיבלה לחם מקודש בכנסייה, פירור קטן נפל מפיה וקרפדה גדולה בלעה אותו. אילו רק היו חופרים ברצפת הכנסייה היו מוצאים את הקרפדה יושבת שם עוד עם הפירור תקוע בגרונה. אם יהרגו ויחתכו אותה ואת הפירור יתנו לנסיכה, היא תוכל מיד לשמוע ולדבר."
"זה יפה" אמר השועל "אבל אילו מלך אנגליה ידע מה שאני יודע, לא היו המים בארמונו תפלים כל כך. כי שם, תחת אבן גדולה בחצר הארמון נמצא מעיין מים הזכים ביותר. אילו רק היה חופר שם היו אלה נובעים מיד."
"אא!" אמר הארנב בקול דקיק "הפרדס של מלך אנגליה הוא היפה ביותר שבעולם, אך הוא לא מניב פרי בכלל. כי מתחת לאדמה מונחת שרשרת זהב כבדה כרוכה סביב הפרדס שלוש פעמים. אילו היו חופרים ומוציאים אותה משם, הפרדס היה מתחיל להניב כמו שלו מניב אף אחר."
"אכן כך" אמר השועל "אבל עכשיו כבר מאוחר ומוטב שנלך הביתה."
והם התפזרו לביתם.

אמיתי נרדם על ענף הדולב אחרי שהם עזבו, אך כשהציפורים התחילו לשיר התעורר מיד. הוא אסף קצת טל מהעלים, שפשף בו את עיניו וראייתו נעשתה טובה יותר מאשר הייתה לו קודם, לפני ששיקרי פגע בעיניו. הוא מיד שם את פעמיו לארמון מלך אנגליה והתקבל שם לעבודה. יום אחד המלך יצא לחצר להתהלך בו מעט. היה חם והמלך נעשה צמא. אך כשמילאו לו כוס מים מהמשאבה, אלה היו כל כך דלוחים ומסריחים שהמלך לא רצה לשתות אותם.
"אני חושב שאין בכל הממלכה שלי אדם שיש לו מים תפלים כאלה בחצרו" אמר "למרות שאני מביא אותם מרחוק, בצינורות ארוכים."
"אבל הוד מלכותו" אמר אז אמיתי "אילו הסכמת שכמה מאנשיך יעזרו לי, נחפור פה, תחת האבן שמונחת באמצע החצר ונמצא שם מעיין מים זכים."
המלך הסכים לנסות וכאשר רק הזיזו את האבן התגלה המעיין ופרצו מים נהדרים, זכים כל כך שקשה היה למצוא כאלה באנגליה כולה.
אחרי ימים אחדים טייל המלך שוב בחצרו. בחצר התרוצצו תרנגולות ואז הופיע בז גדול שניסה לחטוף תרנגולת. אנשי החצר התחילו לקרוא "הנה הוא! הנה הוא עף!" המלך לקח את רובהו וניסה לירות בבז אך לא היה יכול לראות אותו טוב ולא הצליח לפגוע בו.
"הלוואי" אמר המלך "שמישהו יכול לרפא את עיניי. הרי עוד מעט אשאר עיוור לגמרי."
"אוכל לעזור לך" אמר אמיתי, וסיפר למלך מה עשה כדי לרפא את העיניים שלו. בלי שהיות הלך המלך אחריו לדולב הגדול וכאשר רק מרח את עיניו בטל שעל העלים, ראייתו המצוינת חזרה אליו.
מאז לא היה בכל הארמון אדם שהמלך העריך יותר מאמיתי והוא התלווה אל המלך בכל נסיעותיו בארץ ובחוץ לארץ.
יום אחד, תוך טיול, הגיע המלך אך הפרדס שלו. הוא פנה לאמיתי ואמר "אינני יכול להבין זאת. אני משקיע בפרדס זה יותר מאשר משקיעים אחרים בפרדסים שלהם, ובכל זאת

הוא אינו מניב כל פרי."
"או, הוד מלכי" אמר אמיתי "אם רק תיתן לי את מה שכרוך פה באדמה סביב הפרדס ותאמר לאנשים לחפור אותו החוצה, הפרדס שלך יניב מצוין."
המלך הסכים ואמיתי עם אנשיו התחילו לחפור ובסוף הוציאו את שרשרת הזהב הארוכה וכבדה. עכשיו אמיתי נעשה עשיר, עשיר יותר מאשר המלך עצמו, אבל המלך שמח כי הפרדס התחיל להניב לו פרי נהדר, ענפי העצים היו מלאים בתפוחים מתוקים והשתלשלו עד לאדמה.
יום אחר טייל המלך עם אמיתי בחצר, כשלידם עברה הנסיכה האילמת והמלך נאנח קשות. "איזה אסון זה. בתי כל כך יפה ולא יכולה לדבר ולשמוע" אמר לאמיתי.
"אבל יש לכך תרופה" אמר אמיתי.
המלך הבטיח לאמיתי את הנסיכה לאישה, אם רק הוא יוכל לרפא אותה. אז אמיתי לקח איתו שני אנשים, חפרו ברצפת הכנסייה והוציאו משם את הקרפדה. אמיתי חתך את גרונה, הוציא את פירור הלחם המקודש ונתן לנסיכה. מאותו הרגע היא יכלה לדבר ולשמוע כמו פעם.
המלך קיים את הבטחתו והוחל בהכנות לחתונה. הנשף אמור היה להיות כל כך מפואר שבכל הממלכה לא דיברו על שום דבר אחר. ואז, תוך כדי המסיבה, הופיע בארמון קבצן, קרוע בגד ורעב, וביקש קצת אוכל. הוא היה כל כך דוחה שהנוכחים נרתעו ממנו, אך אמיתי הכיר מיד כי זהו אחיו שיקרי.
"האם אתה מכיר אותי?" שאל את הקבצן.
"איך אוכל להכיר אדם אציל ועשיר כמוך?"
"ובכל זאת ראית אותי" אמר אמיתי "אני הוא זה שנקרת את עיניו לפני שנה. שיקרי בשם ושיקרי באופי שלך, כך אמרתי אז, וכך אני אומר עכשיו. אך אתה עדיין האח שלי ותוכל לקבל דבר מה לאכול. אחר כך לך לעץ הדולב הגדול. אולי תשמע שם דבר מה אם יהיה לך מזל."
שיקרי לא המתין רגע. "אם אחי הצליח כל כך הודות ישיבה על עץ הדולב, והוא עכשיו מלך

של מחצית אנגליה, אולי גם לי יתמזל מזלי" חשב. הוא הגיע לדולב הגדול. היה זה ערב של יום ג'ון הקדוש ולכן אחרי זמן מה הופיעו אותן החיות כדי לערוך מסיבה. אחרי שגמרו לאכול הציע השועל שיספרו שוב סיפורים ושיקרי התחיל להקשיב הקשבת יתר.
אך הדוב ברוין היה חמור, נהם ואמר "לפני שנה מישהו קשקש על מה שדיברנו אז. לכן מוטב שנצור את לשוננו ולא נספר מה אנו יודעים." הם איחלו זה לזה לילה טוב והתפזרו לבתיהם.
שיקרי נשאר חכם כפי שהיה חכם קודם והיה זה כי שמו היה שיקירי, וכך היה גם אופיו.